

ציפור
יודעת
את 3/10
הדרור

חזי אביבי

השחף נאלם הים שותק

השחף ג'ונתן ליווינגסטון
נישא בתקוות הרוח המגביה, עלה ועף.

סופו - שהתנפץ בצוק הבזלת

ונסחף.

הסופה קרעה נוצותיו

הנוטשות נבלתו.

החול כיסה על מקורו

ועל עיניו הכבויות בגולגלתו.

הים זוכר מאבק השחף לחופש.

רסס דמעות הים

זולגות בעצב

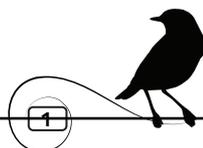
על תקוות שעלו,

שקעו ואבדו.

שותק הים אינו אומר דבר

גם אם יעברו אלף שנים יזכור,

אך דבר לא יאמר.

יונת דואר

גידלתי יוני דואר.

אחת מהן

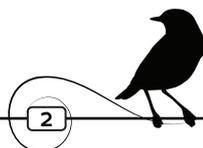
חיפשה את קירבתי.

כאשר עפה ולא שבה

נותרתי חסר.

שנים ביקשתי אחריה

ואני מחפש.

שירה בגבהים

חוטים של תווי - חשמל פרושים

בגבהים לאורך הדרכים.

בשתי רגליים ופעמים רק

ברגל אחת מסומנים התווים

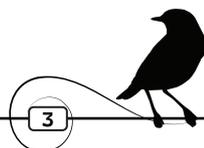
והם צבעוניים ומנוצים.

פעמים משמיעים קולותיהם:

תפילה, שירה, המיה, צפצוף ופטפוט.

והמנגינה היא שיר השירים -

קולות הטבע.

פשוט קטנטן זמר חמקן

תמיד איתנו.

בקיץ חומק,

בחורף הקר נאלם,

עם פריחת עץ האלמוגן

בולט, מנתר בסבך

הקוצים המצהיבים.

אפור, זעיר, זנבן,

שר ומצהיר -

זו הנחלה!

בה בניתי בית - קן

עם גגון.

האנשים מהעירייה קצרו

את חלקת השדה היבשה.

קן שמוט.

חמש ביצים וורודות

היטלטלו ברוח.

תנשמת - סודות רבים טומנת

תנשמת עומדת,
סובבת ראשה,
רואה סביבה בלי כל אוושה.
תנשמת ניצבת זקופה.
ציפורים אחרות
הליכתן שפופה.
היש לה יתרון
בעמידה זו בגאון?

תנשמת לבנה,
לה מקור, נוצות וכנפיים
לעוף בשמים.
ציפור - מן הראוי אורחותיה
לשאל ולחקור.

תנשמת לבנה,
ציפור שונה ומעניינת,
ליד משכנות האדם
מקננת.
במשכנה החשוך
בעתות מצוק
נושמת, ונושפת למרחוק.

מי את תנשמת?
אילו סודות את טומנת?

ללובן תנשמת
כסות נוצות
זהובה חומה.
לשם מה?

עיניה לפנים
יוצרות ממש פרצוף
מפחידות פִּבְכִישוּף.
לה שתי עיניים.
מה היתרון שקדומניות השתיים?
פניה של תנשמת
גל נוצות חום עוטר,
במה הוא עוזר?

מקור לה צהוב, מאונקל
לא דק כלל.
מה מזונה של זו תנשמת?
זרעים? בעלי חיים?
פגרים או נברנים נעים?

אצבעות לה ארבע.
שתיים לפנים פונות
ושתיים לאחור נוטות.
לאצבעות
סיומת של טופרים -
"ציפורנים" של דורסים.
מוזר,
מה הטעם בדבר?

קול צריחתה למרחוק נשמע,
תעופתה שקטה ומופלאה שמיעתה.
אין שומעים אותה,
והיא קולטת כל תנועה
ורעדה.
מה לה סגולה כזו מופלאה?

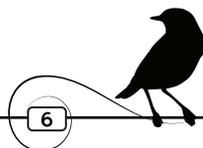
באברה - נוצות דמויות מסרק
במקור היא נעזרת
נוצותיה סודרת.
מה הטעם בנוצות מסרק?
מדוע להן תזדקק?

תנשמת
סודות רבים טומנת.
אחדים נגלה ועל עקבות אחרים
לא במהרה נעלה.

העורבנית הסקרנית

**בדרך לשיעור האורגנית
ליוותה אותנו עורבנית.
תכולת כנף, זוקפת ציצית.
קוראת בקול חרחור:
"אני אוהבת כאן לגור
מהחורשים הגעתי
במישור החוף התנחלתי
קרצו לי פירות האדם
אני סקרנית ונהנית מכולם".**

למה לנחליאלי סינר שחור?

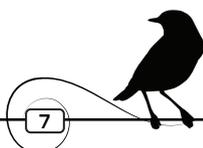
אני נחליאלי לבן אפור,
ציפור הבאה מהכפור.

בחורף נחליאלי - ישראלי,
סינר שחור - כמעט ואין לי.

באביב עם חום ואור,
סינר שחור בולט אתפור.

בתום החורף והקרה
אעוף למרחקים חזרה.

מקושט בסינר שחור,
לי בת זוג אברור,
להקים עוד דור.

כי הנחליאלי - שיר השירים של הטבע

אורות הסתיו - ריגשו אותן.

רוח נשבה.

והקרירות דחקה

את העופות המקייצים

לנדוד לאפריקה החמה.

הנחליאליים - נחלים נחלים זורמים מעל,

בתעופה גלית מכל עברי הרקיע.

עומסים בכנפיהם את אפלולית הערב.

ממהרים להתכנס ללינת לילה יחדיו.

מתגוננים במשותף מקור, רוחות ואורות,

דורסים טורפים מעופפים.

שם - ברחוב הרצל ברחובות,

בסבך עצי פיקוס השדרות,

בצמרות הנחליאליים מפטפטים,

נוקרים, מלהגים ממתיקים סוד.

עם אור הבוקר ממתנינים, מתבוננים,

עפים למרחקים לסעודת החיים.

נחליאלי בעל מצח לבן

זכר בודד, בחר כנחלה את הגן.

רוחות חודש ספטמבר

נשאו את ראש השנה.

אורות השמים,

קראו לנחליאליים החותרים

בלילות זרועי כוכבים

להגיע לארץ, לחגוג ולחרוף בנחלאות,

להתקבץ ללינת לילה בלהקות.

העורב האורב

עורב עמד בצד הכביש.

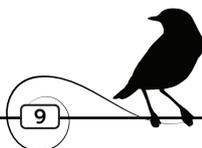
דילג בשתיים, נסוג, התבונן באיש.

חטף כריך ועף חיש.

עורב מחוט חשמל קרא:

"קרע - זהירות!

הפכתי פגע - רע".

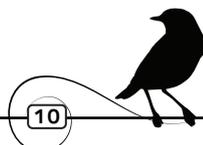
דרור - לא סתם ציפור

”גם אם ציפור מצאה בית ודרור קן” תהילים פד ד

דרור את האדם אימץ.
חופשי חי בין מבנה לעץ.

דרור אפור דילג על שתיים.
פירורים ליקט מלוא חופנים.
זכר צבעוני יוצא במחול
בין חבורת דרורים
”רוחצת בחול”.

עם ערב עפים כולם
ללינה משותפת -
היום תם.

צוצלת אדמדמת - אוהבת אדם

צוצלת אדמדמת,

פוסעת הולכת,

צועדת בינינו לאט

מתעופפת סביבנו בלאט.

מחפשת גרגר או פרור

מלקטת צנועה ונוצותיה

ללא הידור.

צוצלת - מבני אדם אינה נפחדת.

מאפריקה הרחוקה הובאה,

למסגדים להשמיע תפילת קולה.

הצוצלת ישראלית לתפארת,

אינה מאכזבת.

באביב ובקיץ הומה ומתפללת.

תרנגול ותרנגולת

“הנותן לשכווי בינה להבחין בין יום ובין לילה”

תרנגול מגביה צוואר, זוקף כרבולת

מעלה זנב, מתהדר בנוצותיו.

“אני גדול”, “אין כמוני”,

“הנחלה שלי,

אני הגבר אין בלתי”.

תרנגולת אדומת כרבולת

לחצה, התאמצה וביצה

מציצה - הטילה ביצה!

תרנגולת - יפת כרבולת,

מזדקפת, מקרקרת,

אל הלהקה ממהרת.

למה גוזל פורח ודני מתייפח?

בחצר שלנו על עץ זית
זוג צוצלות בנו קן-בית.
בקן הטילו שתי ביצים.
בקעו הגוזלים ומהקן
מציצים.

כאשר בגרו הגוזלים,
מצאתי ליד גזע עץ
גוזל מסתתר-מתכווץ.
שוכב,
לא מנסה אפילו
להתיישב.

היה זה גוזל,
שניסה לעוף,
נפל החליק מרום
ולא הצליח לקום.

לפתע נכנס לגן
חתול בהיר לבן.
הצוצלות,
עפות ומצייצות,
את החתול להרחיק
מתאמצות.
רומזים לגוזל
בשפת צוצל,
פרח, ברח קטנטן,
פן יטרוף אותך
חתול לבן.

החתול, מתקדם בזהירות,
כפוף, מחליק, קרב
אל הגוזל השוכב.
ואני ליד דני עומד,
והגוזל שוכב, רועד ומפחד.
החתול זוחל,
בעיניו ממצמץ,
ובן רגע,
מזנק-קופץ.
אבל, לרוב מזל,
התרומם הגוזל
עף לפתע אל העץ,
החתול-כמעט והתפוצץ.

הגוזל פורח,
אני שמח,
ו... דני מתייפח.
שאלתי: "דני למה תתייפח?"
ודני דמעותיו מקנח
ומסביר:
"מה יאכל חתול לבן בהיר?"

מלך קרח סניטר גוויות

בקצה הר נישא

בין דרגשי

סלע חשופים

ארמנם של בני המלוכה.

שם - ביתם של אוכלי הפגרים

תתרנים אוכלי פיגולים.

הנשר- נוצות ראשו וצווארו נשרו

והוא אוכל לשובע מהגופות המתות.

מלך- שמאז ומעולם ניזון מחיה שזמנה תם.

